

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 641/05
30.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Газиводе, председника већа, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића, Анђелке Станковић и Драгана Јоцића, чланова већа, са саветником Свјетланом Николић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије и др., решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца оптуженог АА, адвоката АБ и АВ изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.бр.514/04 од 20.12.2004. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП, дана 30.06.2005. године, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ жалба Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду К.514/04 од 20.12.2004. године у осуђујућем делу у односу на оптуженог АА, само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд Србије оптуженом АА за извршена кривична дела за која је том пресудом оглашен кривим утврђује казну затвора и то: за продужено кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС, у трајању од 4-четири године, а за кривично дело тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС у трајању од 1-једне године и 6-шест месеци и оптуженог АА ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 4-четири године и 6-шест месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 17.06.2004. године, па надаље, а жалба бранилаца оптуженог као неоснована ОДБИЈА.

У осталом делу пресуда остаје неизменљена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К.бр.514/04 од 20.12.2004. године оглашен је кривим АА због продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС означеног под тачком 1. изреке пресуде, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од три године, и за кривично дело тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС означеног под тачком 2. изреке пресуде за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је на основу члана 48. ОКЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору по решењу истражног судије тог суда, почев од 17.06.2004. године па до укидања истог; на основу члана 60. и 69. ОКЗ оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета и то као у потврдама о привремено враћеним предметима на име ББ, на име ВВ, потврде о враћеним предметима на име ГГ, потврде о враћеним предметима на име ДД, те потврда о привремено враћеним предметима на име ЋЋ, те потврде о враћеним предметима на име ЕЕ; оптужени је обавезан да на име судских трошкова исплати износ од 8.000,00 динара, као и паушалне трошкове у износу од 15.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења; одлучено је да трошкови одбране по службеној дужности падају на терет оптуженог. Под тачком II изреке пресуде према оптуженом ЖЖ одбијена је оптужба да је извршио кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС услед одустанка јавног тужиоца и у односу на овог оптуженог одлучено је да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда

Против наведене пресуде, у односу на оптуженог АА, изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Новом Саду, због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да се првостепена пресуда преиначи у осуђујућем делу, оптужени АА осуди на јединствену казну затвора у дужем временском трајању уз претходно утврђивање појединачних казни затвора, такође у дужем трајању;

- браниоци оптуженог АА, адвокати АБ и АВ из свих законских разлога, с предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе за извршено кривично дело тешке крађе, односно да се преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији или побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак. Жалбом је захтевано да о седници већа другостепеног суда буде обавештен оптужени и његови браниоци.

Одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца поднели су браниоци оптуженог АА адвокати АБ и АВ, с предлогом да се жалба Окружног јавног тужиоца у Новом Саду одбије као неоснована, а првостепена пресуда уважи из свих разлога наведених у њиховој жалби.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж.775/05 од 20.04.2005. године, предложио да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и пресуда Окружног суда у Новом Саду К.514/2004 од 20.12.2004. године преиначи, тако што ће се оптуженом АА за извршено кривично дело изрећи казна затвора у дужем временском трајању, а да се одбије као неоснована жалба бранилаца оптуженог АА.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца Србије и браниоца оптуженог адвоката АВ, размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода жалби нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тач.1. и 2. ЗКП).

Жалбом бранилаца оптуженог првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. При томе се истиче да су нетачни наводи у побијаној пресуди о томе да је оптужени био у затвору у Немачкој, већ да му је само због проблема са визом и радном дозволом био привремено забрањен улазак у Немачку.

Погрешна је тврдња суда по жалби да је оптужени од јула месеца до септембра 2003. године често боравио у Новом Саду, јер исказ сведока ЗЗ указује супротно – да је оптужени више времена проводио у ИИ са супругом и дететом, где га је и виђао скоро свакодневно. По жалби бранилаца, изјава сведокиње ЈЈ није оцењена у целисти и то у делу где помиње да је имала сазнања од оптуженог да је он куповао и добијао предмете од КК и ЛЛ који су му и донели слике на три месеца пре његовог хапшења, те да је ЉЉ дуговао новац оптуженом, па све то указује на неуверљивост исказа овог сведока и потврђује тврдњу оптуженог да није извршилац кривичног дела у питању.

Врховни суд налази да су ови жалбени наводи бранилаца оптуженог неосновани.

Пре свега, из исказа сведока ЉЉ суд је утврдио да су се он и оптужени од раније познавали и да су се упознали у Немачкој док су били у затвору, те да су били у контакту након што су се поново нашли у Србији, по повратку из Немачке. Даље, сведок ЗЗ је изричито навео да поседује стан ММ и да је оптуженом дао кључ од тог стана који кључ се код оптуженог налазио од јула до септембра месеца 2003. године, да је у том периоду оптужени често боравио у наведеном стану у Новом Саду, а да је при повратку у ИИ обавештавао сведока ЗЗ о томе да је са станом све у реду и да се не брине.

Исказ сведока ЈЈ правилно је оцењен и неспоран у делу који указује да је од оптуженог добијала на поклон златне предмете и мобилни телефон који су код ње и пронађени, О КК и ЛЛ имала је сазнања само из прича оптуженог, чиме му жели помоћи пошто је била у вези са њим, док непосредних сазнања о свему

томе, како то правилно налази првостепени суд није имала. При свему томе исказ сведока ЉЉ правилно је цењен, о чему су дати разлози на страни 12. став 4. образложења пресуде које прихвата и овај суд.

Браниоци оптуженог у жалби истичу да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, јер је изостало саслушање сведока ЊЊ и НН који су се могли изјаснити о томе да ли знају или не знају ЛЛ и КК и ЉЉ, те шта знају о начину прибављања предметних ствари од стране оптуженог, када је исте прибавио и од кога. Осим тога, на лицу места није пронађен отисак папиларних линија који је узет од оптуженог, а анализа ДНК није показала учешће оптуженог у извршењу кривичног дела.

Врховни суд налази да је чињенично стање у побијаној пресуди правилно и потпуно утврђено, те да су жалбени наводи и у овом делу неосновани.

Пре свега, одбрана оптуженог је недоследна јер у фази истраге оптужени тврди да је све златнине, кожну јакну и мобилни телефон куповао на бувљаку, да би касније на главном претресу поменуо и сетио се лица која је он означио као КК и ЛЛ, при чему није могао да да никакве ближе податке о идентификацији истих нити њихове адресе, а суд је провером преко СУП-а Нови Сад утврдио да таква лица не постоје, па се саслушање предложених сведока ЊЊ и НН о њиховом сазнању, тј. да КК и ЛЛ постоје, те да су исти нудили на продају ствари оптуженом, показују непотребним, а и срачунато је као помоћ оптуженом у сврху умањења или искључења његове кривичне одговорности.

Остали жалбени наводи бранилаца оптуженог о битним повредама одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, нису од битног значаја за исход кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање – како у погледу чињеница која чине обележја кривичних дела у питању, тако и у погледу оних који се тичу психичког односа оптуженог према учињеним делима, правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом кривичних дела и то: продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС и једног кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. КЗ РС Кривични законик правилно примењен, о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлози на страни 13. и 14. образложења пресуде, које у свему прихвата и овај суд. При томе је првостепени суд јасно образложио разлоге о постојању продуженог кривичног дела у погледу четири радње извршења обухваћене истим, а садржане у члану 166. став 3. у вези става 1. тачке 1. КЗ РС, као и посебног кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. тачке 1. КЗ РС (страна 13. став последњи настављено на страни 14. образложења пресуде), те супротни жалбени наводи бранилаца оптуженог о томе да се у конкретном случају евентуално ради о кривичном делу прикривања из члана 184. КЗ РС или пак у односу на оба кривична дела само о једном продуженом кривичном делу тешке крађе, показују неоснованим.

Међутим, испитујући одлуку о казни, Врховни суд налази да је жалба Округног јавног тужиоца у овоме делу основана.

Наиме, првостепени суд је олакшавајућим околностима које се односе на породичне прилике оптуженог и његову незапосленост дао превелик значај, а отежавајуће околности нису у довољној мери цењене имајући у виду да је оптужени раније четири пута био осуђиван и то углавном на казне затвора од чега једном и за истоврсно кривично дело, при чему је без значаја време његове раније осуђиваности. Ако се при томе има у виду да продужено кривично дело из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС садржи четири радње извршења, онда, уз све остало наведено постоји несклад између утврђених појединачних казни затвора и осуде оптуженог на јединствену казну затвора како је то утврђено у побијаној пресуди с једне стране, и друштвене опасности кривичног дела и оптуженог као извршиоца, с друге стране.

Отклањајући тај несклад, Врховни суд је уважио жалбу Округног јавног тужиоца и првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о казни, тако што је оптуженом за продужено кривично дело из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС утврдио казну затвора у трајању од четири године, а за кривично дело из члана 166. став 2. у вези става 1. КЗ РС казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, па за кривична дела у стицају, у смислу одредбе члана 48. ОКЗ, оптуженог осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године и шест месеци у коју му је у смислу члана 50. ОКЗ урачунато време проведено у притвору, а која казна је по налажењу овога суда неопходна али и довољна за остваривање у закону прописане сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Зато се супротни жалбени наводи бранилаца оптуженог о томе да он није извршилац кривичног дела у питању, те да треба бити ослобођен од оптужбе, показују неоснованим.

Одлука о мери безбедности одузимања предмета заснива се на одредби члана 69. ОКЗ, па се законитост и правилност изрицања исте ни жалбом бранилаца оптуженог не доводи у сумњу.

Како у односу на део пресуде којом је према оптуженом ЖЖ оптужба одбијена није било жалби овлашћених лица, то је првостепена пресуда у овом делу остала неизмењена.

Са изнетих разлога, на основу члана 391. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Свјетлана Николић, с.р. Слободан Газивода, с.р.

За тачност отправка

љи